

Якось бігло ведмежатко
Та й натрапило на хатку.
Стоїть вона на льоду,
Уся в цукрі і меду.

Дах примерзлий, не прибитий
Весь морозивом покритий.
Двері зроблені з млинців,
Стіни — з білих буханців.

— Осьде жити буду я!
Осьде хатка моя! —
Ведмежатко сказало.
Потім дах облизало,

Поковтало буханці
І поїло всі млинці...
Тепер плаче сидить:
— Де ж я, де ж я буду жить?